SRI SUNDARA-MURTI

HIS REDEMPTION

A TAMIL DRAMA

BY

C. M. VELU MUDALIYAR.

HEAD MASTER

SWAMI VIVEKANANDA HINDU BALIKA PATASALA,

CHOOLAI, MADRAS.

1916

தமிழ் மகள்—அணி—1.

ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி

(தடுத்தாட் கொள்ளப் பெறுதல்.)

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR :: MADRAS

ஈசனருளை எடுத்துக்காட்டிட

ஓர்

இனிய நாடகம்

சென்னை சூளை

ஸ்வாமி விவேகாநந்த ஹிந்துபாலிகா பாடசாலை

தலைமை உபாத்தியாயர்

சே. மு. வேலுமுதலியார்

இயற்றியது.

முதற் பதிப்பு - 1000.

தமிழ்க்கல்வி வளர்சங்கம்,

சூளை, சென்னை.

1916

[ரிஜிஸ்டர்டு காபிரைட்.] [விலை அணா - 2½.

Printed at the Ganesa Press,
Vepery, Madras.

T. Chelvakesavaroya Mudaliyar, M.

PERAMBUR.

Madras N 9th October 191

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் புராணத்தில் உயிர்நிலையான பகுதியைப் பாலரும் பாலிகைகளும் படித்தும் நடித்தும் நடிக்கக் கண்டும் ஆநந்தமடையுமாறு மூன்று களமுள்ளதாய் இயற்றியுள்ள ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி என்னும் சிறிய நாடகத்தைப் படித்து மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தேன் அச்சம் வியப்பு உருத்திரம் நகை என்னும் சுவைகள் இனிதமைந்துள்ள இந்நாடகத்தை இயற்றிய ஸ்ரீமாந் வேலுமுதலியார், இங்ஙனமே பக்தி ரசம் ஒழுகும் வேறு சில திருத்தொண்டர்களுடைய புராணங்களையும் நாடகமாக அமைத்துதவி எல்லோரையும் மகிழ்விப்பாரென்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

தி. செல்வக்கேசவராயன்.

பச்சையப்பன் கல்லூரி.

முகவுரை.

பெரும்பாலும் பாடசாலைகளில் மத சம்பந்தமான படிப்பின்மையால், சிறுவர்கள் தம்தம் மதவிஷயங்களை அறிந்துகொள்ளக் கூடாதவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள். அவ்வம் மதச்சார்பான விஷயங்களை சிறு நூற்களின் வாயிலாய் எளிய நடையில் கதாரூபமாகவும், நாடக ரூபமாகவும், வெளிப்படுத்துதலே இக்குறையை நீக்கும் உபாயங்களில் ஒன்று என்பது கற்றோர்களின் அபிப்பிராயம். அதனை முன்னிட்டே இச்சிறு நூலை எழுதத்துணிந்தேன்.

இனிய குயிலோசைக்கு முன் காக்கை கரைவதையொத்த என் புன் சொற்களி லுள்ள குற்றம் நாடாது குணத்தைக் கைக்கொள்ளும் தமிழ் வல்லார்மாட்டு யான் அளிக்கும் வந்தனங்கள் அளவில.

இதனை வெளி யிடுவதற்குப் பற்பல உதவிபுரிந்தும், கிளர்ச்சியையுண்டாக்கியும் வந்த நண்பர்கட்கு என் அன்பார்ந்த வந்தனத்தை அளிக்கக் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

செ. மு. வே.

விநாயகர் துதி.

எப்போ தகத்தில் நினைவார்க் கிடரில்லை
கைப்போ தகத்தின் கழல்.

சபாநாதர் துதி.

உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர் சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி நாயனார் துதி.

ஒருமணத்தைச் சிதைவுசெய்து வல்வழக்கிட் டாட்கொண்ட உவனைக் கொண்டே
இருமணத்தைக் கொண்டருளிப் பிணிகொண்ட வல்லாளன் எல்லா முய்யப்
பெருமணச்சீர்த் திருத்தொண்டத் தொகைவிரித்த பேரருளின் பெருமா னென்றும்
திருமணக்கோ லப்பெருமாள் மறைப்பெருமாள் எமதுகுல தெய்வமாமால்.

ஆசிரிய வணக்கம்.

இப்புவி யினிதி னென்று மியற்றி யுமிழ்தரு தன்னை
அற்பினுக் கன்னை யாகி யருத்தியே யென்னைக் காக்கும்
அப்பனை யுளத்தி ளுனே அப்பனை யான்முன் செய்த
நற்பயன் றனைப்பா வல்லோர் நாதனை வழுத்து வேனே.

ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி.

(தடுத்தாட்கொள்ளப்பெறுதல்.)

---:o:---

முன்னுரை.

சூத்திரதாரர்:—ஸ்ரீ சேக்கிழார் நாயனார் செய்தருளிய பெரியபுராணத்துள் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பரமசிவனால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்ட கதை இப்பொழுது இங்கு நடிக்கப்படும். இதனுடைய முன்தொடர்ச்சி :—

அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபியாகிய பரமசிவன், ஆன்மாக்களுக்கு அருளும்பொருட்டு, மாயாகாரியமாகிய சரீரம்போலாகாது சத்தியகாரியமாயுள்ள சரீரத்தை யெடுத்து, தமது அருட்சத்தியாகிய பார்வதி தேவியுடன் ஸ்ரீ கைலாசகிரியிலே வீற்றிருப்பார். அக்கடவுளுக்குத் திருத்தொண்டுசெய்யும் அடியார்கூட்டத்துள் ஆலாலசுந்தரர் என ஒருவர் உண்டு. அவர் ஒருநாள் தாம் செய்யும் திருத்தொண்டின் தவறினாலே பரமசிவனால் தக்ஷிணபூமியிலே மானுடதேகம் எடுக்கும்படி ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்டனர். அவ்வாஜ்ஞையை வகித்த ஆலாலசுந்தரர் மனங்கலங்கி, சந்நிதியில் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து எழுந்துநின்று அஞ்சலியஸ்தராய், "ஸ்வாமி! தேவரீருடைய அருமைத் திருவடிகளைப் பிரிதற்கு ஹேதுவாகிய கொடும்பாவத்தைச் செய்தவனாகிய சிறியேன், மயக்கம்பொருந்திய மானுடப்பிறப்பையெடுத்து, கொள்ளவேண்டியது இன்னது, தள்ளவேண்டியது இன்னது என்று அறியாமல் பிரபஞ்சவாழ்க்கையிலே மயங்கும்போது, தேவரீர் வெளிப்பட்டுவந்து அடியேனைத் தடுத்து ஆட்கொண்டருளவேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தனர். வேண்டுவார் வேண்டியவை

களை ஈந்தருளுங் கடவுளும் அவ் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்தருளினார். பின்பு, ஆலாலசுந்தரர் பூமியிலே புண்ணியபூமியாகிய பரத கண்டத்திலே, தமிழ் வழங்கும் நிலயமாகிய தென்னாட்டைச்சார்ந்த திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே, திருநாவலூரிலே, ஆதிசைவ ப்ராஹ்மண குலத்திலே, சடையனாரது மனைவியாராகிய கற்பிலேசிறந்த இசைஞானியார் என்னும் மாதுசிரோமணியிடத்திலே, ஆன்மாக்கள் சைவ சமயமே மெய்ச்சமயமென்று உணர்ந்து அதனை அனுசரித்து உய்யும் பொருட்டு அவதாரம் செய்தனர். தாய்தந்தையர், அவதரித்த அப்பிள்ளைக்கு **நம்பியாரூரர்** என்று நாமகரணஞ் செய்தார்கள். நம்பியாரூரரும் இளம்பிறைபோல வளர்ந்துவரும் நாளில், அந்நாட்டு அரசரால் நன்குமதித்து அபிமானபுத்திரராகப் பாவித்து வளர்க்கப்பட்டு வந்தனர். அங்ஙனம் அரசரால் அவர் வளர்க்கப்படினும், தமது ஆதிசைவத்திற்குரிய ஒழுக்கத்தையே யுடையவராகி, உரியகாலத்தில் உபநயனஞ் செய்யப்பெற்று, வேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்து, சகலகலைகளிலும் பூரண பாண்டித்திய முடையவராய், விவாகம் செய்வதற்கு உரிய பருவத்தை யடைந்தனர்.

தந்தையாராகிய சடையனார் அதுகண்டு, தமது குலத்திற்கேற்ப, புத்தூரிலிருக்குஞ் சடங்கவி சிவாசாரியாரிடத்திலே, அவருடைய புத்திரிக்கும் தமது புத்திரர்க்கும் மணம்பேசி வரும்படி, சில முதியோர்களை அனுப்பினார். அதற்கு, சடங்கவி சிவாசாரியார் உடன்பட்டதைக்கண்ட சடையனார் மகிழ்ச்சிகொண்டு முகூர்த்தநாள் நியமித்து, பெண்வீடாகிய புத்தூரில் விவாகம் நடக்கப்போகின்றதாகத் தமது பந்துமித்திரர்களுக்கு விவாகபத்திரம் சிட்டினார். யாவரும் விஜயஞ் செய்திருந்தார்கள். நம்பியாரூரரும் விவாகத்திற்கு முன்னாள் சமாவர்த்தனம்பண்ணி ரக்ஷாபந்தனஞ் செய்து, மறுநாள் நித்திய கர்மங்களை முடித்துக் கொண்டு, மணக்கோலத்துடன் குதிரைமேல் ஏறி, மஹா அலங்காரத்தோடு புத்தூரிலே சடங்கவி சிவாசாரியார் வீட்டிலே திருக்கல்யாணப் பந்தருக்கு முன்சென்று, குதிரையினின்றும் இறங்கி உள்ளே சென்று ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தனர்.

இவ்வாறு அமர்ந்திருக்குந் தருவாயில், பரமசிவனானவர், தாம் கைலாசகிரியிலே வாக்கிட்டபடி நம்பியாரூரரை உலகவாழ்க்கையிலே

பிராஹ்மண வடிவங் கொண்டு அவ்விடத்தில் எழுந்தருளி, கல்யாண பிள்ளையாகிய நம்பியாரூரனை நோக்கி, " அப்பா! உனக்கும் எனக்கும் ஓர் அடிமைவழக்கு உண்டு" என்று ஓர் ஓலையைக்காட்ட, அதற்கு நம்பியாரூரர் கோபங்கொண்டு கிழவனை நோக்கி, " அந்தணர் அடிமை யாவது எங்கேனும் உண்டா? அடா பித்தா!" என்று சொல்லிக் கொண்டு, அக் கிழவரைத் தொடர்ந்தோடிச் சென்று அங்குள்ள ஒரு காவணத்தில் (சோலையில்) இறுகப்பிடித்து, அவரிடமிருக்கும் ஓலையைப் பறித்துக் கிழித்தெறிந்தார். கிழவரோ கூக்குரலிட்டனர். இதைக் கண்ட பிராமணர்கள் கிழவரை நோக்கி " நீர் யாரையா? சிவபூஜையில் கரடி புகுந்ததுபோல் எங்கிருந்து புறப்பட்டீர்? உம்மூர் எது" எனக்கேட்டனர். பின், அன்பரை ஆதரிக்கின்ற பரம கருணாநிதியாகிய விருத்தர், "ஐயா! நான் இருப்பது திருவெண்ணெய்நல்லூர், இந்த நம்பியாரூரனை விடமாட்டேன் அவனை, அவ்வூரிலேயே அழைப்பித்து நியாயம் தீர்த்துக்கொள்ள எனக்குத் தெரியும்" என்று சொல்லினர்

இது நிற்க, இப்பொழுது கல்யாணப்பிள்ளையாகிய நம்பியாரூரர் அந்தக் காவணத்திலேயே பரமைகொண்டு தனித்துநின்று தனக்குத் தானே பேசிக்கொண்டிருத்தல்.

நாடக பாத்திரங்கள்.

1. கிழவர்.	தடுத்தாட்கொள்ளும் பரமசிவன்.
2. நம்பியாரூரர்.	மணமகன். (ஆலாலசுந்தரர்.)
3. காமாக்ஷி.	விவாகத்திற்கு வந்திருந்தவர்கள்.
4. மீனாக்ஷி.	
5. மார்க்கசகாய குருக்கள்.	
6. சந்நியாசி.	வழிப்போக்கர்.
7. நீதிமார்க்க குருக்கள்.	பஞ்சாயத்தார்கள்.
8. சாந்தலிங்க குருக்கள்.	
9. தார்க்கீக குருக்கள்.	
10. தத்வராய குருக்கள்.	
11. சபாலங்கார குருக்கள்.	
12. தலையாரி.	
13. கணக்கப் பிள்ளை.	
14. மெய்கண்ட குருக்கள்.	சாக்ஷிகள்.
15. பொய்யாமொழி குருக்கள்.	
16. காலங்கண்ட குருக்கள்.	

ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி.

(தடுத்தாட்கொள்ளப்பெறுதல்)

முதற்களம்.

இடம் — காவணம் [புத்தூரில்]
காலம் — காலை
பாத்திரம் — நம்பி ஆரூரர்

நம்பி:—(தனக்குள்) ஆ, தெய்வமே! சற்று நேரத்திற்கு முன் என்ன கோலாகலமாகிவிட்டது! அரை நாழிகைக்குள் நம்முடைய மணத்தை நிறுத்திவிட்டானே இந்தக் கிழவன்! முதலில் அவன் சபைக்கு வரும்பொழுது எனக்கு [illegible] வேடிக்கையாட எண்ணம் பண்ணுகிறானென்றுதான் இருந்தேன். [illegible] விளையாட்டு விளை [illegible] முடிவு [illegible], அந்த இந்த [illegible] ஆ! நான் மணம்புரிந்துகொள்ளத் [illegible] கைக்கு [illegible] இல்லையோ? [illegible] சங்கரா! இவனோ நான் [illegible] கையிலே வைப்போ!—அந்தக் கிழவன் [illegible] யிருந்தான், [illegible] ஒருக [illegible] யிருந்தன? அ [illegible] அல்ல. [illegible] முகத்தில் [illegible] வடிகின்றதே! [illegible] ஒரு [illegible] பிருப்பார்? அடிமைச்சீட்டு [illegible] அவன் [illegible] தில் செய்யத்தகாத குற்றம் என்ன செய்திருப்பார்? அந்த அடிமை செய்த [illegible] சாத்திரம் அடிமை எனக்கிருக்கிறது! சாதாரண மனிதன் [illegible] கின்ற [illegible] தோன்றவில்லையே! என்ன ஆச்சரியம்! என்ன காலம்! தெய்வமே! உலகத்தில் ஒருவனுக்கு அடிமை பட்டு [illegible] கிருக்க [illegible] களை?

(காமாக்ஷியும் [illegible] வருதல்)

காமாக்ஷி—அடி மீனாக்ஷி! இதோ இருக்கிறான் தம்பி (நம்பியை நோக்கி) ஆ தம்பி! என் இவ்வாறு [illegible] கிறாய்? ஏன்

தூக்கிக்கவேண்டும்! வம்புக்கிழுத்த கிழவனெங்கே? சீ! மாயரு. ஏன் பயப்படுகிறாய்?

நம்பி:—அம்மா—எனக்கென்ன பயம்!

விருத்தம்.

நெடுங்கடல் சூழு புவிதனில் மகனி லம்மா!
திடீரென விண்ணி னின்று திண்ணெனக் குதித்த தேபோல்,
கடிமணம் புரியும் மாளிகை தாவணந் தன்னில் நின்றிப
படியொரு கிழவ னையான் படுதுயர் பட்டா யாரோ!

அம்மா! பார்த்தீரா அக் கிழவனை! புதிய சம்பந்தம், மஹாசபை, முகூர்த்தவேளை இவைகளையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு திடீரென வானத்தினின்று குதித்ததுபோலன்றோ இருக்கிறது அக்கிழவன் சபையிற் புகுந்தது!

காமாக்ஷி:—அப்பா! நீ இவ் விஷயத்தைக் குறித்து இவ்வளவு தீர்க்கமாய் யோசித்ததற்குக் காரணம் உசிதமாய்த் தோன்றவில்லை. என்னவென்றாலோ? அவனொரு கிழவன், உள்ளே வந்தான், சபையைப் பார்த்தான், உரைகொண்டான், ஏதேதோ வாயில் வந்தபடி பிதற்றிவிட்டுப் போனான். நீ அக் கிழவனைப் 'பித்தா' என்று கூறிக் கேட்டதுபோல் அவன் ஒரு பித்தனைப்போலத்தானே காணப்படுகின்றான்.

நம்பி: ஆமம்மா! அப்படிச் சொல்லாதேயுமம்மா அக் கிழவனை. நீ அவன உருவத்தைச் சற்றுப் பார்க்கவில்லைபோல் இருக்கிறது. சக்கத்தினின்றும் ஏதோ ஒரு ஓலையை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினானே, அதனைத்தான் என் பாட்டனெழுதிக்கொடுத்த ஓலை என்கிறான். அச்சமயம் நானும் அவசரப்பட்டுவிட்டேன். சற்று நிதானித்திருந்தால் விஷயமுற்றும் விளங்கியிருக்கலாம்.

மீனாக்ஷி:—ஆம் நம்பி! அவசரப்பட்டு விட்டாய். நிதானித்திருக்க வேண்டும்.

நம்பி:—எப்படி நிதானிப்பேன் அம்மா! மஹாசபையில் கிழவனொருவன் நுழைந்து "நீ எனக்கு அடிமை, ஊழியம் செய்வதற்கு வா!"

என்று அதட்டிக் கூக்குரலிட்டால் நிதானம் எங்கிருந்து வரும்? நீரே சொல்லுமே.

மீனாக்ஷி:—ஆம், அதுவும் மெய்தான். ஆனால், ஒன்று செய்யலாம். அக் கிழவன் இருக்கும் ஊருக்கு நாமும் சென்று அங்குள்ள நால்வரை வைத்துக்கொண்டு கேட்டால் நியாயம் விளங்கிப் போகாதா?

மார்க்க:—(வந்து) நம்பிகளே! அழைக்கின்றார்.

நம்பி:—யார்?

மார்க்க:—உம்மை அடிமைகொள்ள வந்தவர்.

நம்பி:—என்னை அடிமைகொள்ள வந்தவரா? ஆ! என்னை அடிமை கொள்ள வந்தவர் என்னை அழைக்கின்றாராமே! கண்டவர் நகைக்குங் காலமா இது?

ஆசிரியப்பா

கண்டார் நகைக்கக் காலம் நேர்ந்ததே!
கண்டார் நகைக்கக் காலம் நேர்ந்ததே!
அந்தண னொருவன் அடிமை யாவதுப்
அகிலந் தாங்குமோ! அந்தோ ஞானமே!!
அந்தண ருள்ளீர் ஆதி சைவர்காள்!
ஆதி சைவனென் றென்னையு மறிவீர்!
தொண்டு கிழவன் ஒருவ னெழுந்தே
அடிமையென் றென்னை யழைக்கற் கழுவேனோ!
பெண்டிர்கள் முன்னர்ப் பேரவ மானம்
பிறந்து பேதைபோல் நிற்றற் கழுவேனோ!
கடிமணம் புரியுங் காலந் தன்னில்இக்
கொடுமை நேர்ந்ததற் கழுவேனோ! கண்டார்
யாவரும் நகைக்கக் காலம் நேர்ந்ததே!
யாவரும் நகைக்கக் காலம் நேர்ந்ததே!

ஆ! என்னகாலம [illegible] தலைமுத்தும [illegible] அடிமையென [illegible] முதல் [illegible] [illegible] (பாசருகங்களை [illegible]) ஐய, குரு [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] முதல் [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] அடிமை [illegible] உடமும் [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

உடமையடமேபால் [illegible] தரிசித்திருக்கிறேனை

சந்நி:—தம்பி, குழந்தாய ! அடியேன் உம்மைக் கேட்டதென்ன ? அடியேன்மீது இவ்வளவு கோபம் ஏன் செய்துகொள்ளுகின்றாய் ?

நம்பி:—என்ன சொன்னீர் ! அடியேனா ? நீரா எனக்கு அடிமை ? தகாத வார்த்தை சொன்னீர் ! சகலத்தையும் நியாசம்பண்ணி சந்நியாசியெனப் பெயர்பெற்ற நீரா எனக்கு அடிமை ? பேஷ், நன்றாயிருக்கிறது ! நான்தான் ஒரு கிழவேதியனால் அடிமையெனப்பட்டுத் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறிநிற்கின்றேனே இவ்வூரில் ! (காமாக்ஷியை நோக்கி) அம்ம, கிழவனை அழைத்து வருவதாய்ச்சென்ற குருக்கள் இன்னமுங் காணோமே. ஏன் ?

சந்நி:—என்ன சமாசாரம் ? எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே ! அப்பா, நீ யாரா ? இவ்வூர்தானோ ?

நம்பி:—நான் இவ்வூரல்ல, திருநாவலூர்.

சந்நி:—சரி, இவ்விடத்தில் இங்ஙனம் நின்று துக்கித்துக்கொண்டிருப்பானேன் ?

காமாக்ஷி:—ஸ்வாமி ! இவ்வூரில் கல்யாணம் எங்கென்று கேட்டீரே, இவர்தாம் அந்த கல்யாணப்பிள்ளை.

சந்நி:—அப்படியா ! (அருகில் நெருங்குதல்)

[illegible]

காமாக்ஷி:— "தொந்திசரிய மயிரேவெளிறநிரை
தந்தமசைய முதுகேவளையஇதழ்
தொங்கவொருகை தடிமேல்வரமகளிர்—நகையாடித்
தொண்டுகிழவ னிவனாரெனஇருமல்
கிண்கிணெனமு னுரையேகுழறவிழி
துஞ்சுகுருடு படவேசெவிடுபடு — செவியாகி"

மீனாக்ஷி:—இவ்வாறு பரிகசிக்கத்தக்க கோலத்தோடு ஒரு கிழவன் திருமணபந்தலில் புகுந்து நம் தம்பியைச் சொல்லத்தகாத வார்த்தையைச் சொல்லியிருக்கிறான். அத்தோடு நின்றதா ! சீட்டும் ஒன்று காட்டினான்.

சந்நி:—அப்பா, தம்பி ! அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டு வரும்போதே எனக்கு மயிர்ச்சிலிர்ப்புண்டாகின்றது. உம்மை என்னென்று

சொல்லினார் அக்கிழவர்? அவரை முன்பின் பார்த்ததுண்டோ நீர்? எந்த ஊரார் அவர்?

நம்பி:—இதோ இந்தத் திருவெண்ணெய் நல்லூரென்று சொல்லுகிறார் அவர். யாரோ அவரை அறிகிலேன். நான் அவருக்கு அடிமையாம்.—(தனக்குள்) கிழவரை அழைத்துவரச் சென்ற குருக்கள் இன்னமுங் காணோமே!

மார்க்:—(வந்து) நம்பிகளே! அந்த விருத்த பாரஹ்மணர் நீர் தனியாயிருக்கும் இவ்விடத்திற்கு வரமாட்டாராம். இறுகப்பிடித்து அவரிடத்திலிருந்த அடிமையோலையைக் கிழித்தெறிந்தீராம். நீர் கொலையும் செய்துவிடுவீரென்று பயப்பட்டு நிற்கிறார். அவர் திருவெண்ணெய் நல்லூருக்கு வரச்சொன்னாராமே உம்மை!

நம்பி:—ஆம். அவ்வூருக்கே சென்று இவ்வழக்கைப் பஞ்சாயத்தார் முன்னிலையில் தீர்த்துக்கொள்ளலாம். ஒருவனுக்கு ஒருவன் அடிமையென்றால் இலேசாக விட்டுவிடுவார்களா! பஞ்சாயத்தார்களென்ன பாமரர்களாகவா இருக்கப்போகிறார்கள்! பயப்பட்டு நிற்கின்றாராமே! அடிமையென்று என்னை அழைக்கப் பயமில்லையோ! என்ன பாசாங்கு செய்கிறானையா அக்கிழவன்! திருவெண்ணெய் நல்லூருக்கு வந்து என்னவென்று சாதிப்பானோ பார்க்கலாம்! ஒன்றைச் சாதிப்பதற்கு சுருதி, யுக்தி, அனுபவம் ஆகிய இம்மூன்றும் வேண்டாவோ? அவன் அழைத்தபடியே திருவெண்ணெய் நல்லூருக்குப் போவோம். நல்லவர்கள் இருக்கமாட்டார்களா, அவ்வூரில்!—ஆ, தெய்வமே! இப்போது இங்ஙனம் நடக்கும் யாவையும் யான் கனவு காண்கின்றேனோ! என்ன ஆச்சரியம்! என்ன ஆச்சரியம்!! (விரைவொடு) வாருங்கள் போவோம். விடமாட்டேன் அக்கிழவனை.

(யாவரும் ஏகுதல்)

இரண்டாங்களம்.

இடம்: திருவெண்ணெய் நல்லூர்.
காலம்: மாலை.
பாத்திரம்: பஞ்சாயத்தார்களும், கிழவனும்.

ருத்திரநாதர்:—பரமசிவனாகிய கிழவேதியர், திருவெண்ணெய் நல்லூருக்குச் சென்று பஞ்சாயத்தார் முன்னிலையில் வழக்குப்பேசி நம்பியாரூரரைத் தமக்கு அடிமையாக்கிக்கொள்ளுதல்.

(பஞ்சாயத்தார்களின்முன் கிழவன் முறையிடுதல்.)

கிழவர்:—ஐயா, குருக்கள்மார்களே! நீங்கள் என் பக்ஷமாயப்பேச வேண்டாம். நியாயத்தை விசாரியுங்கள். காட்டிய சீட்டைக் கிழித்து எறிந்துவிட்டானே, ஐயா! ஐயா!!

நம்பி:—(வருதல்)

கிழவர்:—இதோ வருகிறான் ஐயா! பார்த்தீர்களா குறிப்பாக! இவன்தான் ஐயா! இவன்தான்!! (நம்பியைநோக்கி) தம்பீ! கல்யாணகோலத்தோடுதான் பஞ்சாயத்தாருக்குமுன் வரவேண்டுமோ? சற்றுவிலக்கி வரப்படாதோ? என்னகாரியம் செய்தவன் ஐயா இவன்! அஞ்சாத நெஞ்சன்!!

நீதி:—வாரும் நம்பிகளே! என்ன, கல்யாணத்தில் வழக்கு வந்துவிட்டதாமே!

நம்பி:—ஆம்.

சந்நி:—(வருதல்)

நீதி:—வாரும், ஸ்வாமிகளே! எதற்கு நிற்கவேண்டும், இருக்கலாமே.

சந்நி:—(ஆசனத்தில் அமருதல்)

நீதி:—நம்பிகளே! ஏன் நும்மீது வழக்கு உரைக்கின்றார் இப்பெரியவர்!

நம்பி:—ஆ, சபையோர்களே! என்னகாலம் இது. விதிவசமும் இவ்வாறோ? என்னை அடிமை என்கிறாரே இப்பெரியவர்!

(சாவேரி - ஆதிதாளம்.)

பல்லவி.

அன்னிய ருக்கடிமை யாவே னோநான்
ஆதிசைவ னேச்சே. (அன்னி)

அநுபல்லவி.

அன்னிய ருக்கடிமை யாவது சிறுமை
பன்னகபூஷணை பாற்கடிமை பெருமை. (அன்னி)

சரணம்

ஒருவற்கடிமைப் பட்டிவ் வுலகில் வாழ்வதினும்
உயிரைப் போக்குவதே நன்மை
கருதரிய சீல கண்டற் கடிமையென்றென்
கருத்தி லமைந்திருப துண்மை
விருதுடைக் கேசரி வீற்றிருந்த நரிக்கு
வெர்காட்டி யோடுதல் பொய்ம்மை
திருவெண்ணெய் நல்லூர்த் தேவதேவனுக்கு
திருவுளத்தருளது மெய்ம்மை. (அன்னி)

இப்பெரியவர் யாரோ இன்னாரென்று நான் அறிகிலேன். இவர் இற்றைக்காலை என்னை அடாதவார்த்தை கூறிப் படாதபாடு படுத்தி விட்டார் ஐயா!

கிழவர்:—(நம்பியைநோக்கி) அப்பா, தம்பீ! பிள்ளையாண்டான்! உனக்கும் துக்கம் என்பது தோன்றிற்று? நாணம் என்பதும் ஒன்று உண்டா? கல்நெஞ்சு படைத்தவனேச்சே நீ! கல்லுங் கரையுமே, உன் மனம் கரையாதே!

ஆசிரியப்பா.

யாவரும் கேண்மோ! யாவரும் கேண்மோ!
என்னென மதித்தீர் இந்தப் பையலை!
இற்றைக் காலைப் புத்தூ ரதனில்
சுற்றஞ் சூழ வதுவையின் பொருட்டுத்
திருமணக் கோலத் துடன்வீற் றிருக்கும்
தருணத் திலியான் அவையிற் புகுந்தே

இவன்றனை பாட்டனை யீட்டிய அடிமைச்
சீட்டினை விரித்து நீட்டிப் படிக்கையில்
கொண்டு கிழவ னாகிய என்றனை,
தொடர்ந்து வந்தனன் அங்கோர் காவணந்
தன்னில் இறுகப் பிடித்துச் சீட்டினைச்
சின்ன பின்ன மாகச் செய்தனன்.
யாவரும் கேண்மோ! யாவரும் கேண்மோ!
என்னென மதிக்கீர் இந்தப் பையலை!

ஐயா! இற்றைக்காலை, புத்தூரில் இந்தப் பிள்ளையாண்டானுக்குக் கல்யாணம். அதற்காக இவ்வூரிலிருந்து தள்ளாடித் தள்ளாடிச் சென்று, சபையார் அறிய அடிமையோலையை விரித்துப் படிக்கத் தொடங்கினேன் ஐயா! உடனே, இவன் கோபத்துடனே என்னைத் துரத்திக் கொண்டு வந்தனன். யானும் இவனுக்கு அகப்படாமல் ஓடோடிச் சென்று ஒரு காவணத்தில் புகுந்து நின்றுவிட்டேன். நின்றதும் என்னை இறுகப்பற்றி என் கையிலிருந்த ஆவணத்தைப் பறித்துக் கிழித்தெறிந்தான் ஐயா! அப்பட்டில் விட்டானா இவன்! பலவாறு வைதும் தீர்த்தான். இவ்வளவும் உண்மையா வென்று கேளுங்கள்! கேளுங்கள் ஐயா அவனை!

சாந்த:—தம்பீ! அவ்வளவு காரியம் ஏன் செய்தாய்? சீட்டைக் கிழித்தது வாஸ்தவந்தானோ?

நம்பி:—வாஸ்தவந்தான். என்ன சமாதானமாகக் கூறினும் இவர் போனபாடில்லையே. மஹாசபையில் வந்து என் மானத்தை வாங்கிவிட்டார் ஐயா! பேசுவதில் வெகு சமர்த்தர் இக்கிழவர்!

சாந்த:—ஆம் ஐயா, அவர் காட்டிய சீட்டை நீர் ஏன் கிழித்தீர்? மற்றவை கிடக்கட்டும்.

தார்க்கீ:—சீட்டைக் கிழித்தது வாஸ்தவமென்றுதான் ஒப்புக்கொண்டீரே, அதில் உள்ள விஷயம் என்னவென்று கேளுமே!

நம்பி:—விஷயத்தை யான் காணவில்லை.

தார்க்கீ:—பின் காணாமல் ஏன் கிழித்தீரையா! ஒருவருடைய சீட்டை நீர் எப்படிக் கிழித்தெறியலாம்?

கிழவர்:—ஐயா, குருக்களே! அதைக்கேளும் ஐயா! அதைத்தான் கேளும்! என் பங்கிலும் தெய்வமிருக்கும்.

தார்க்கீ:—ஐயா, வ்ருத்த பராஹ்மணரே! அதிலுள்ள விஷயந்தான் என்ன? நீர் சொல்லுமே!

கிழவர்:—நானென்ன சொல்வது. பிள்ளையாண்டானுக்குத் தெரியாதா? அவன் இப்பொழுதும் சொல்லக் கேட்டீர்களே!

தத்வ:—என்னவென்று கேட்டோமையா!

கிழவர்:—நம்பியாரூரன் எனக்கு அடிமையென்று.

தத்வ:—ஏதையா, கிழவரே! நம்பி சொல்வதுபோல் வெகு சமர்த்தராயிருக்கிறீர் நீர்!

கிழவர்:—ஆம் ஐயா, குருக்கள்மார்களே! இவ்வளவுதூரம் கேட்கிறீர்களே, பிள்ளையாண்டானும் சீட்டைக் கிழித்தெறிந்ததாகத்தானே ஒப்புக்கொண்டான். சீட்டைக் கிழித்ததனாலேயே இவ்வழக்கின் உண்மை வெட்டவெளிச்சமாய் உங்களுக்குத் தெரியவில்லையோ? ஏன் வழக்கை வளர்த்துகிறீர்களே! இரண்டொரு வார்த்தையில் முடித்துவிடலாகாதோ?

நீதி:—'சீட்டைக் கிழித்தான், சீட்டைக் கிழித்தான்' என்று கூக்குரல் இடுகிறீரேயன்றி, சீட்டை ஒருவருக்குங் காட்டினபாடில்லையே. அதனை அடிமைச் சீட்டென்று நீர்தான் சொல்லுகிறீர். கிழித்தெறியப்பட்ட சீட்டு அடிமைச் சீட்டுதான் என்று ரூபிக்க உம்மால் முடியுமோ? அங்ஙனம் அடிமைச் சீட்டாயினும் யாருடைய அடிமைச் சீட்டோ, யாருக்குத் தெரியும்?

கிழவர்:—ஐயா! என்னை யாவரும் சேர்ந்து அம்பலத்தில் விட்டீர்களே! நல்ல கேள்வியைத்தான் நீரும் கேட்டீர். தகுந்த கேள்விதான். சீட்டைக் காட்டவேண்டு மென்கிறீர்களோ? அதனை இவன்தானே கிழித்தெறிந்தான்! வேறொருவரல்லவே! கேளுங்கள் ஐயா அவனை! (மேல்நோக்கி) ஹே சங்கரா! திருவிளையாடல் செய்கின்றாயோ! (பூமியைநோக்கி) அவர்கள் கேட்பதும் நியாயந்தான், எழுத்துமூலந்தானே எதற்கும் பலம். (சபையை நோக்கி) என் சீட்டினை என்ன காரியத்திற்காகக் கிழித்தான்

இவன் ? அதைக் கேளுமே! அப்போது கிழித்த காரணம் வெளிப்படாதா ?

நீதி:—ஐயா விருத்தரே !

கிழவர்:— ஐயா !

நீதி:—அவர்தான் அச் சீட்டிலுள்ள விஷயம் இன்னது எனக்காண வில்லை என்கிறாரே, அதைக் குறித்து நீர் ஏன் மன்றாடுகிறீர் ஐயா ? நடக்கவேண்டியதைக் கவனியுமே.

சபா:— கிழவர் வெகுசமர்த்தரையா, ஏதோ ஓர் ஓலையைத் தானே கிழித்தெறிந்துவிட்டு, 'கிழித்தெறியப்பட்ட ஓலை அடிமை யோலை, கிழித்தெறியப்பட்ட ஓலை அடிமையோலை' என்று பாட்டுப்பாடுகிறார். பார்த்தீர்களா கிழவருடைய தந்திரம் !

கிழவர்:—என்ன தந்திரம் பண்ணுகிறேன் ஐயா ?

சபா:—பின் என்ன ! நீர் எடுத்ததோ, பெருத்த வழக்கு. அதிலும் தொந்த வழக்கு. எழுத்துமூலந்தானே வழக்குக்குப் பிடிப்பு. (தார்க்கிகரை நோக்கி) என்ன தார்க்கிகருக்களே! சும்மா இருக்கின்றீரே, நான் சொல்வதென்ன நியாயந்தானே ?

கிழவர்:—ஐயா! ஐயா !! நீங்கள் கேட்பது நியாயந்தான் ! மெத்தவும் நியாயந்தான் ! இல்லை என்று யார் சொன்னது ?

மோகனடிச்சிந்து.

ஐயா ஒன்றுகேளும் !

என்னை - அவனிவனென்று நீங்கள் எண்ணவேண்டாம் நடையத் தெரியுமது—இந்தப் - பையலுக்காகநீங்கள் பரியாதீர் - எப்படி யெனுநீங் கள்—இவ்வழக்குக் - கெதிர்வழக்கெடுப்பினும் விடுவேனோ - தொடுப்பேன் ஒருவழக்கை—வழக்கினைத் - தப்பிதமென்றுநீங்கள் தள்ளிவிடினும் - தரணியறியவும்மைச்—சும்மா - விடுவேனோநான்விடமாட்டேன் - ஐயா இதொன்றுகேளுமே— சீட்டைக் - கிழித்ததனால் நீங்கள்குதிக்காதீர் - மதி யுங்கள் என்னையுமே—நாட்டுக் - கிழவன் ஒருவனிவன் யாரோவென் - றையங்கொள்ளாதீர் — ஐயா-ஐயங்கொள்ளாதீர் !

சபையோர்களே ! என்னை நீங்கள் சாதாரணக் கிழவனாக மதித்து வாய்வம்பு அளக்கவேண்டாம். நீங்கள் இவ்வழக்கில் போகின்றபோக்கை நிதானித்துப் பார்த்தால் அவன் எனக்கு அடிமை என்பதை மறைத்து,

என்னை அவனுக்கு அடிமையாக்கி விடுவீர்கள்போல் இருக்கிறதே! 'வாசகம் வல்லார்முன்னின் றியாவர்வாய் திறக்கவல்லார்.' யாவும் இருக்கட்டும் ஐயா! நான் ஒன்றுகேட்கிறேன். கிழவனுடைய ஓலையை என் கிழித்தாயடா என்று இதுகாறும் அவனை அதட்டிக் கேட்டபா டில்லையே! யாவரும் ஒருதலையாகவே நிற்கிறீர்களே! என் பங்கிலும் மங்கைபாகன் இருக்கானு! அம்பா! நீயும் என்னைக் கை விடுவையோ!

நீதி:—விருத்தரே!

கிழவர்:—ஐயா!

நீதி:—என்ன இவ்வாறு பேசுகின்றீரே?

கிழவர்:—(உரத்தகுரலுடன்) பின் என்ன குருக்களே! என் சீட்டுக் கிழித்தெறியப்பட்டதனுலேயே நான் எடுத்த வழக்குப்போய் விட்டதா? நான் ஏமாந்து நின்றதாய் நீங்கள் கருதக்கூடும்.

"எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபின்
எண்ணுவமென் பது இழுக்கு"

ஒரு காரியத்தைத் தொடங்காமலேயே இருக்கவேண்டும். தொடங்கியபின் கடைசிவரையில் ஒரு கை பார்த்தே விடவேண்டாமா? (உரத்தகுரலுடன்) ஐயா, குருக்கள்மார்களே! இதுகாறுந்தான், எழுத்து மூலம் எங்கே எழுத்துமூலம் எங்கே என்று பாட்டுப பாடினீர்கள். புத்தூரில் மணப்பந்தலில் அந்தப்பாமனுவ்டைனுல் கிழித்தெறியபபட்ட ஓலை படியோலை என்ற மதியுங்கள் இதோ இருக்கிறதே மூலவோலை என்னிடத்தில், இதற்கென்ன செய்வீர்கள் குருக்கள்மார்களே!

தந்வ:—நீதிமார்க்ககுருக்களே! ஏது கிழவர் கெட்டிக்காரராயிருக்கின்றார்.

கிழவர்:—ஆம், ஐயா! வெட்டிபபேசினுல் கெட்டிக்காரன்தான். நான் கிழவனுயிருபபினும் உம்மைபபோல வழவழவென்று பேச வில்லையே. 'நியாயவாதி வெகுஜனவிரோதி' என்று உலகம் சொல்வது சஹஜந்தானே!

நீதி:—ஐயா! உமது மூலவோலையைச் சற்றுக்காட்டும், பார்பபோம்.

கிழவர்:—(சும்மா இருத்தல்)

சந்நி:—என்ன நிதானம்? எடுத்துக்காட்டுமே!

சாந்த:—காட்டுவாரையா, நாம் ஏன் அவசரப்பட வேண்டும்.

கிழவர்:—சீட்டைக் காட்டச்சொல்லுகின்றீரா? காட்டத் தடையில்லை. பிள்ளையாண்டானைக் குறித்து யோசிக்கிறேன்.

சாந்த:—ஏன், கிழித்து விடுவாரென்று? அவ்வாறு ஒன்றும் நடவாது, நீர் காட்டும் ஐயா!

கிழவர்:—நடவாதுதான். எனக்கும் தெரியும். நீங்கள் மெத்த நல்லவர்கள். நல்ல அந்தணர்கள் வாழும் திருவெண்ணெய்நல்லூராச்சே இது. பிள்ளையாண்டான்தான் பரமதுஷ்டன்.

நீதி:—விருத்தரே! இத்தனை பேர்கள் நிறைந்துள்ள இச்சபையில் அவர் கிழிப்பரா சீட்டை? எதோ சீட்டைக்காட்டும்?

கிழவர்:—ஐயோ! ஐயா! அப்படிச் சொல்லாதேயும். இது ஒரு கூட்டமா? புத்தூரில் மணப்பந்தலில் மஹாசபையில் என்னைக் கோலங் காட்டினனே இவன்! ஆள் அழகனென்று பார்க்கிறீர்களோ? இங்கிருக்கும் யாவரும் அவன் ஒருவனுக்கு நிகராகமாட்டார்கள். மெத்த பலசாலி. என்ன வலுவையா அவனுக்கு!

நீதி:—இவ்வளவுக்கும் சீட்டைக் காட்டினபாடில்லை. கதை பேசுகிறீர். பொழுதாகிறது!—காட்டுமையா சீட்டை!

கிழவர்:—காட்டுகிறேன். முன்போல் ஆகிவிட்டாலோ? சீட்டுக்கு உத்தரவாதம் நீங்கள் தானே, சம்மதந்தானே?

சந்நி:—கிழவரிடத்தில் கொஞ்சம் பாசாங்கும் உண்டுபோல் இருக்கிறது.

கிழவர்:—(நகைத்து) உள்ளதைச் சொல்லினால் பாசாங்கா!

தத்வ:—நீர் எடும் ஐயா சீட்டை! நாங்களே உத்தரவாத மாகிறோம். அவ்வளவு துஷ்டரா அவர்?

கிழவர்:—என்ன கேட்கிறீர், துஷ்டர் என்று கேட்கிறீர்? அதற்கென்ன சந்தேகம்! பரமதுஷ்டன், பரமதுஷ்டன்!

(சங்கராபரணம்.)

என்ன கண்டையா ஏது கண்டையா
இவன் துஷ்டத் தனத்தினையே (என்ன)

நீதி:—(பாடிக்கொண்டிருக்கும்போதே) ஐயா, விருத்தரே!

கிழவர்:—ஐயா!

நீதி:—என்ன ? ஓலே எடும் என்ருல் பாட்டுப் பாடுகின்றீரே ! பாட்டு வேண்டாம். காலதாமதம் ஆகிறது. சீட்டை எடும்.

கிழவர்:—அப்படியே. மெத்தப் பொல்லாதவன் ஐயா இவன் ! இவனைப் போல் யான் எங்கும் கண்டதில்லையே !

நீதி:—சரி, கிடக்கட்டும். நீர் எடும் ஓலையை.

கிழவர்:—எடுக்கிறேன். முன்போல் ஆனுலோ ?

தார்க்கீ:—அப்படி ஒன்றும் நடவாதையா ! இதனை ஒரு நீதி விசாரிக்கும் சபையென்று மதிக்கவில்லைபோல் இருக்கிறதே நீர் !

கிழவர்:—ஐயா ! கோபங்கொள்ளாதேயும். நீங்கள் எவ்வளவு தைரியங் கொடுத்தாலும் பிள்ளையாண்டான் விஷயத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை யில்லையே.

சந்நி:—பின், எதைத்தான் செய்யச் சொல்லுகிறீர் ஐயா நீர் !

சபா:—சாந்தலிங்க குருக்களே ! கிழவர், தம்மிடத்தில் ஓலை இருப்ப தாகச் சொல்வது மெய்யோ பொய்யோ ? அதைத் தெரிந்துகொள் ளுங்கள் முதலில்.

சாந்த:—சும்மா இருங்களையா ! கிழவர், தள்ளாதவர். என்னசெய்வார் அவர் ?

நீதி:—சாந்தலிங்க குருக்களே ! இதற்கு என்ன செய்யலாம் ?

சாந்த:—வ்ருத்த ப்ராஹ்மணரே ! நாழிகையாகிறது. என்ன சொல்லு கிறீர் ?—ஐயா விருத்தரே ! என்ன யோசிக்கிறீர் ?

கிழவர்:—(குதித்துப்பின்னிடைந்து) ஒன்றுமில்லை. நம்பியாரூரன் என் னைத் தூக்கிக்கொண்டு வருவதுபோல் இருக்கிறது. அவன்—,

தத்வ:—அவர்மீதிலேயே உமக்குப் பித்தம் பிடித்து விட்டதுபோல் இருக்கிறதே !

கிழவர்:—ஐயா ! அவன் என்னை பாலப்பருவத்திலே 'பித்தா' என்றும் அழைத்திருக்கின்ருனே ஐயா !

சந்நி:—யாவும் இருக்கட்டும். ஓலையைச் சற்றுக் காட்டும்.

கிழவர்:—அப்படியே காட்டுகிறேன். வருவது வரட்டும். (மூலவோலை யை எடுக்கத் தொடங்குதல்)

நம்பி:—(தம் இடத்தைவிட்டுக் கிழவரிடம் செல்லுதல்)

கிழவர்:—(குதித்துச் சற்றுவிலகி உரத்தகுரலுடன்)பார்த்தீர்களா! பார்த்தீர்களா!! இவன் ஒருவருக்கும் அஞ்சாத நெஞ்சம் படைத்தவன் ஐயா! இத்தனை பேர்களுக்கு நடுவில் அடிமையோலையை யான் எடுத்துக் காட்டுகிறேனென்று அருகில் வருகின்றானே, ஐயா! நீங்கள் என்மீது தயைகூர்ந்து, அசையாமல் அவனை ஓரிடத்தில் நிற்கச்செய்யுங்கள். அங்ஙனம் அவனைச் செய்தாலன்றி எனக்குத் தைரியம் பிறக்காது. அவ்வளவு செய்யுங்கள் ஐயா!

சாந்த:—ஐயா, நம்பியாரூரரே! பெரியவருக்கு ஏதோ நும்மீது துரபிப்பிராயம் தோன்றிவிட்டது. உம்மைக்குறித்து எங்களுக்கும் பேசுவதற்கு வாயில்லை. ஏன்? அவருடைய ஓலையை நீர் கிழித்ததனால். அவர் சொல்லுகிறபடி சற்று எட்டஇருந்தால் காரியமும் துரிதத்தில் ஆகிவிடும். உமக்கும் வாலிபம், கல்யாண மிடுக்கு. நீரோ இவ்வாறு கூத்தாடினால் அவருக்கு எப்படியிருக்கும்? (கிழவனை நோக்கி) ஐயா, வார்த்திகரே! உம்முடைய வேலை யாகட்டும்!

நம்பி:—(தம் இடத்திற்சென்று) சபையோர்களே! இவர் யாரோ திடமென்று வானத்தினின்று குதித்ததுபோல் குதித்தனரே! இவரை இன்றுமென்றும் யான் அறிகிலேனே! எனக்குப் பழைய வழக்காளியோ இவர்!

சபா:—நம்பிகளே! நீர் சும்மா இரும். (கிழவனைநோக்கி) ஓலையெடுமே!

கிழவர்:—இதோ எடுக்கிறேன். (கட்டையவிழ்த்து ஓலையை எடுத்து) நானே வாசிக்கட்டுமா?

தாரக்கீ:—வேண்டாம்! வேண்டாம்!! ஏதோ சீட்டைக்காட்டும். நாங்களே பார்க்கிறோம். (கைநீட்டுதல்)

கிழவர்:—(சீட்டைக்காட்டி) இதோ காட்டினேன். பார்த்தீர்களா! பார்த்தீர்களா!! நன்றாய்ப் பாருங்கள் ஐயா!

நீதி:—பெரியவரே! காட்டவேண்டாம். கையிற் கொடும்.

கிழவர்:—பிள்ளையாண்டான், ஜாக்ரதை.

சந்தி:—ஒன்றும் நடவாதையா! சும்மா கொடும், பார்ப்போம்.

கிழவர்:—கொடுக்கிறேன், கொடுக்கிறேன். ஹே அம்பா! பரமேஸ்வரீ! நீயே என் பங்கிலிருந்து இச் சீட்டுக்குக் காவலா யிருக்கவேண்டும். உன்னைத்தான் நம்பினேன். சபையோர்களே! பராமுகமா யிருக்கவேண்டாம். யாவருக்கும் அவன்மீது ஒருகண் இருக்கட்டும். இவனுக்குப் பெண் கொடுக்கவந்த பெரியவர்கள் என் கண்ணில் அகப்படவில்லையே. ஐயா! இந்தாரும் என் அடிமைப்பத்திரம். கொடுத்தேன், கொடுத்தேன். யாவரும் பாருங்கள் ஐயா! பாருங்கள் ஐயா யாவரும்! பிள்ளையாண்டான் ஜாக்ரதை, ஜாக்ரதை ஐயா! (அடிமையோலையைக் கொடுத்தல்.)

நீதி:—(ஓலையைக் கைநீட்டிப் பெற்றுத் தனக்குள் படித்துப்பார்த்தல்)

கிழவர்:—நாழிகை யாகிறதையா!

(பஞ்சாயத்தார்கள் தம்முள் ஒருவரிடமிருந்து ஒருவர் ஓலையைப் பெற்றுப்பார்த்தல்.)

கிழவர்:—என்ன தாமதம்? நாழிகையாகிறதே! சீட்டை உற்றுப்பார்க்கிறான் பிள்ளையாண்டான். ஜாக்ரதை ஐயா!

நீதி:—தலையாரி எங்கிருக்கிறான்? தலையாரீ!

தலையாரி:—(கைகூப்பிவந்து) ஏன் சாமி!

நீதி:—நீ போய், கணக்கப்பிள்ளையை யாம் அழைப்பதாய் அழைத்துக் கொண்டு வா, சீக்கிரம்!

தலையாரி:—அப்படியே சாமி! (ஏகி மீண்டுவந்து) இதோ வர்ரார் சாமி கணக்கெப்பிள்ளை. (கைகூப்பி ஏகுதல்.)

கணக்க:—(வந்து) நமஸ்காரம்.

நீதி:—வாருங்கள் கணக்கப்பிள்ளையவாள்! இவ்வோலையைப் பிரித்துச் சற்று வாசியுங்கள். (ஓலையைக்கொடுத்தல்.)

கணக்க:—(ஓலையைப்பெறுதல்).

தார்க்கீ:—ஐயா, கணக்கப்பிள்ளை! உள்ளதை உள்ளவாறு வாசியுங்கள், நீர் ஏதேனும் புள்ளி தீட்டப்போகிறீர். முன்னமே இது தீரா வழக்கா யிருக்கிறது.

நீதி:—கணக்கப்பிள்ளை! ஆகட்டும்.

கணக்க:—(ஓலையை நிதானித்துப்பார்த்து.)

விருத்தம்.

“ அருமறை நாவ லாதி சைவனு ரூரன் செய்கை
பெருமுனி வெண்ணெய் நல்லூர்ப் பித்தனுக்கியானு மென்பால்
வருமுறை மரபு ளோரும் வழித்தொண்டு செய்தற் கோலை
இருமையால் எழுதி நேர்ந்தேன் இதற்கிவை என்னெ ழுத்து.”

சாக்ஷிகள்.

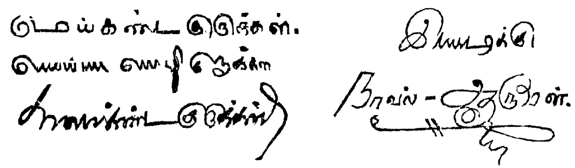

தத்வ:—சரி, விளங்கினது. இது, செய்யுள்நடை யாதலின், சிலருக்கு விளங்கி யிராது. பொருளை விளக்கிக் காட்டிவிடும். யாவர்க்கும் நன்றாய்த் தெரியட்டும்.

கணக்க:—திருநாவலூரில் இருக்கின்ற ஆதிசைவனுகிய ஆரூரன் என்கின்ற நான், திருவெண்ணெய்நல்லூரில் இருக்கின்ற பித்தனுக்கு, நானும் என் சந்ததியாரும் வழித்தொண்டு செய்வதற்கு உள்ளும் புறமும் ஒப்ப உடன்பட்டு இவ்வடிமை யோலையை எழுதிக்கொடுத்தேன். இதற்கே, இது என் கையெழுத்து, என்பதுதான் இதன் கருத்து.

கிழவர்:—சபையாருக்கல்லவா! கணக்கப்பிள்ளை வாசித்ததை யாவரும் கேட்டீர்களல்லவா? யான் சொல்வதையும் தயைபுரிந்து சற்றுக் கேட்பீர்கள். (கணக்கப்பிள்ளையை நோக்கி) ஐயா, கணக்கப் பிள்ளை! பிள்ளையாண்டான் ஓலையைப் பறிக்கப் பார்க்கிருன், ஜாக்ரதை. நீர்தான் வாசித்துக் காட்டிவிட்டீரே, குருக்களிடத்தில் சேர்த்துவிடுமே ஓலையை. (சபையை நோக்கி) இப்பிள்ளையாண்டான் என்னை அறியமாட்டேன் அறியமாட்டேன் என்று பலமுறையும் சொன்னுனே! அது உங்கள் யாவருக்கும் தெரிந்ததுதானே. இருக்க; இற்றைக்காலை புத்தூரிலே மணப்பந்

தலிலே என்னை, 'பித்தா' என்று என் பெயரிட்டு அழைத்தான். என்னை இன்னானென்று அறியாதிருக்கும் இவனுக்கு என்பெயர் மாத்திரம் எப்படித் தெரியும்? சபையோர்களே ! அதைக்கேளுங் கள் முதலில் ! கேளுங்கள் ஐயா !

சபா:—நீர் சும்மா இருமே ஐயா, விருத்தரே!

நீதி:—சாக்ஷிகளை விசாரிப்போமே.

சபா:—சாக்ஷிகள் மூவருள் ஒருவர் காலமாயினர்.

நீதி:—யாரவர்?

சபா:—காலங்கண்ட குருக்கள்.

சாந்த:—அப்படியா ! எப்போ?

தார்க்கி:—இரண்டுமாத மாயின.

சாந்த:—அப்படியா !

தார்க்கி:—ஆம்.

நீதி:—மற்றைய இருவரையும் விசாரிப்போமே. ஓய் தலையாரீ !

தலையாரி:—(வந்து) என் சாமி ! (கைகூப்பி நிற்குதல்)

நீதி:—நீ போய் மெய்கண்ட குருக்களையும், பொய்யாமொழிக் குருக் களையும், யாம் அழைப்பதாய் அழைத்துக்கொண்டு வா பார்ப் போம்.

தலையாரி:—அப்படியே அழைத்துக்கொண்டு வர்றேன் சாமி ! (ஏகி மீண்டுவந்து) இதோ ரெண்டுபேரும் வர்றார்கள் சாமி. (ஏகு தல்.)

மெய்கண்ட:—(வருதல்)

சாந்த:—இதோ வந்தனர் மெய்கண்ட குருக்கள்.

யாவரும்:—வாருங்கள் வாருங்கள் ! குருக்களவாள் ! (ஆசனமளித்து) இதோ இவ்வாசனத்தில் இருங்கள்.

மெய்கண்ட:—(ஆசனத்தில் அமர்ந்திருத்தல்)

நீதி:—குருக்களவாளுக்கு மூப்பு அதிகரித்துவிட்டது, தேஹ ஶ்ரமங் கொடுத்தோம். மன்னியுங்கள்.

மெய்கண்ட:—விஷயம் என்ன?

நீதி:—விஷயமா, (கிழவரைக்காட்டி) இப் பெரியவர் உங்களுக்குத் தெரியுமோ?

மெய்கண்ட:—(கிழவரை உற்றுப்பார்த்து) விஷயத்தைச் சொல்லுங் கள்.

நீதி:—(ஓலையைக் கொடுத்து) இதனை முற்றும் வாசித்துப் பாருங்கள்.

மெய்கண்ட:—கண்மங்கல், பார்க்க முடியாது, நீரே வாசியுமே.

நீதி:—கணக்கப்பிள்ளை! அதனை நீர் வாங்கி வாசித்துக்காட்டும்!

கணக்க:—(ஓலையைப் பெற்று மெய்கண்டகுருக்களுக்கு வாசித்துக் காட்டுதல்.)

நீதி:—இதில், முதல் சாக்ஷி உம்மது. இரண்டாவது, பொய்யாமொழிக் குருக்கள். மூன்றாவது, காலங்கண்ட குருக்கள்.

மெய்கண்ட:—காலங்கண்ட குருக்கள் காலமாயினரே.

நீதி:—ஆம்.

மெய்கண்ட:—பொய்யாமொழிக குருக்களைக் கேட்டீர்களோ?

நீதி:—அவரும் இப்போது வருவர்.

பொய்யா:—(வருதல்.)

சபா:—இதோ வந்துவிட்டார் அவரும்.

யாவரும்:—வாருங்கள் வாருங்கள்! (ஆசனமளித்தல்)

பொய்யா:—(ஆசனத்தில் அமர்ந்து மெய்கண்டாரை நோக்கி) ஓ ஓ! குருக்களவாளும் வந்திருக்கின்றார்களே! என்னவிசேஷம்?

நீதி:—ஏதோ அடிமையோலையாம், பித்தனுக்கு ஆரூரன் எழுதிக் கொடுத்ததாம்.

பொயயா:—ஆம்.

நீதி:—அதில், உம்முடைய சாக்ஷியும் உள்ளது.

பொய்யா:—ஆம். உள்ளதுதான்.

நீதி:—இவ்வெழுத்து உம்மதா பாரும்! (ஓலைகொடுத்தல்.)

பொய்யா:— என்னுடையதுதான். சந்தேகமென்ன? (ஓலையைப் பெற்றுப்பார்த்து) என் எழுத்தேதான் இது.

மெய்கண்ட:—(பொய்யாமொழியை நோக்கி) எதோ ஓலையை இப்படிக்காட்டும். (பெற்றுத் தமரு பெயரை நிதானித்துப்பார்த்து) ஆம், இந்தக் கையெழுத்து என்னுடையதுதான்.

தத்வ:—கிழவரைக் கேலிசெய்தோமே, கேலிப்பு அவரதாயிற்றே!

தார்க்கி:—தடை என்ன?

நீதி:—நம்பிகளே! நீர் என்ன சொல்லுகிறீர்?

நம்பி:— விருத்தம.

அனைத்துநூ லுணர்ந்தி ராதி சைவனென் றறிவீ ரென்னைத்
தனக்குவே றடிமை யென்றிவ் வந்தணன் சாதித் தானேல்
மனத்தினு லுணர்தற் கெட்டா மாயையென் சொல்லு கேன்யான்
எனக்கிது தெளிய வொண்ணு தென்செய்கேன் அந்தோ! அந்தோ!!

சகலகலா பண்டிதர்களே! வேதவித்துக்களே! நான் ஆதிசைவனென்று உங்களெல்லாருக்கும் தெரியும். அங்ஙனம் இருக்க, இந்த விருத்த ப்ராஹ்மணர் தமக்கு என்னை அடிமையென்று சாதித்தாராயின், இதனை என் மனசினால் அறியப்படாத ஒரு மாயையென்று நினைக்க வேண்டுமே யன்றி வேறில்லை. இதைக் குறித்து நான் யாது சொல்லப்போகிறேன். ஆது, என்னால் அறியப்படுதல் கூடாதது.

நீதி:—நம்பியாரூரரே! (ஓலையை நீட்டி) இவ்வெழுத்து உம்முடைய பாட்டனார் எழுத்தா பாரும்.

கிழவர்:—(குதித்துத் தள்ளாடி உரத்தகுரலுடன்) ஐயா, குருக்களே! அவ்வோலையை அவன் கையில் கொடாதேயும் ஐயா!

சந்நி:—கொடுத்தால்தான் என்ன முழுகிப்போமோ? ஏது, இந்தப் பெரியவரிடத்தில் குறும்பு குடிகொண்டிருக்கிறது.

கிழவர்:—(சும்மா இருந்து) சும்மா இருக்கலாமென்றாலும் இருக்க முடியவில்லை. (நீதிமார்க்கரைநோக்கி) ஐயா, குருக்களே! நீர் அவனிடத்தில் ஓலையைக் கொடுக்கின்றீரே, இந்தச் சிறுவனா தன் பாட்டன் கையெழுத்தை அறியச் சக்தியுள்ளவன்? இவனுடைய பாட்டன் எழுதிய வேறு கைச்சாத்து இருந்தால் அதை வருவித்து இத்துடன் ஒத்துப்பார்த்து, உங்கள் மனசிலே தோன்றிய தீர்ப்பைச் சொல்லுங்கள் ஐயா, என்னால் நிற்க முடியவில்லையே. (பூமியைநோக்கி) வந்த காரியம் முடிந்தது.

சாந்த:—தள்ளாத கிழவர். எவ்வளவு நேரம் நின்றுகொண்டிருப்பர். கால் வலிக்குமே, இருக்கச் சொல்லலாமே ?

நீதி:— ஆம். விருத்தரே ! உட்காரும்.

கிழவர்:—அப்பா, நம்பி ! உனக்காக எவ்வளவு பாடு படுவது அப்பா ! இரண்டொரு வார்த்தையில் அடங்கிப் போமே. (ஆசனத்தில் அமருதல்).

நீதி:—கணக்கப்பிள்ளையவாள் ! நம்பியாரூரருடைய பாட்டனர் கையெழுத்து ஏதேனும் நம்மிடத்து உண்டா ?

கணக்க:— உண்டு, பார்க்கவேண்டும்.

நீதி:—பார்த்து, எடுத்துக்கொண்டு வாரும்.

கணக்க:— (ஏகி ஓலைக்கட்டுடன் வந்து அக்கட்டைப் பிரித்துப் பார்த்து) இதோ இருக்கின்றது.

நீதி:— இதையும் அதையும ஒத்துப்பாரும், (ஓலை கொடுத்தல்)

கணக்க:—(ஓலை பெற்று நிதானித்துப்பார்த்து) ஒத்திருக்கிறது. ஒரு வித்தியாசமும் இல்லை. (ஓலையையும் கட்டையும்கொடுத்தல்)

நீதி:—(எடுகளை உற்றுநோக்கி) ஆம், ஒத்தே யிருக்கிறது. ஒரு வித்தியாசமும் இல்லை. தார்க்கிககுருக்களவாள் ! நீர் பாரும். (ஓலை கொடுத்தல்.)

தார்க்க:— (கவனித்துப்பார்த்து) பார்ப்பது, என்ன ! சரியாகத்தான் இருக்கிறது. சாந்தலிங்க குருக்களவாள் ! இந்தாரும், நீர்பாரும். (ஓலை கொடுத்தல்.)

சாந்த:—(வாங்கிப் பார்த்துச் சந்நியாசியை நோக்கி) ஸ்வாமிகளே ! இந்தாரும், பார்ப்பானேன் ! நன்றாய்த் தெரிகின்றதே! (ஓலை கொடுத்தல்.)

சந்நி:—(பெற்றுச்சற்றுக் கவனித்து) சபாலங்கார குருக்களே ! சரி. நீர்தான் பாரும் ! (ஓலை கொடுத்தல்.)

சபா:—(ஓலைகளை உற்று நோக்கிப் பார்த்து) பார்த்தேன் ! பார்க்க வேண்டியது என்ன இதில் ! ஒன்று மில்லையே ! நீர்தான் பாரும் தத்வராயகுருக்களவாள் ! (ஓலைகொடுத்தல்.)

தத்வ:—(சீட்டைப் பெற்றுப்பார்த்து) யாவரும் பார்த்து விட்டீர்கள். எனக்குத்தானா மாறுபடப் போகின்றது. அஃதில்லை ! இனி,

தீர்ப்பைத்தான் சொல்லவேண்டும்! (நீதிமார்க்கரிடம் ஓலை கொடுத்தல்.)

நீதி:—(பெற்று யாவரையும் நோக்கி) இன்னு மென்ன! தீர்பபைச் சொல்லி விடுவோமே!

சாந்த:—சொல்லிவிடுங்கள்.

நீதி:—சாந்தலிங்க குருக்களவாள்! உமது அபிபபிராயத்தை விளகக வேண்டும்.

சாந்த:—பட்டபபகல் வெட்டவெளிச்சமாய் விளங்குகின்றதே இவ் வழக்கு. இதில் சம்சயமும் ஒன்ருே!

நீதி:—சபாலங்காரகுருக்களே! உம்முடைய அபிபபிராயமோ?

சபா:—யாவும் சரியே. ஆயினும், அந்தணரும அடிமையாவது உண் டோ என்பதுதான் ஓர் ஆசங்கை!

நீதி:—தார்க்கிக குருக்களே! நீரோ?

தார்க்கி:—ஐயா! விஷயம் சரியாகத்தான் இருக்கிறது ஆனல், என் யுக்தியை எவ்வளவுசெலுத்தினலும் உண்மைதான் எட்டவில்லை. தீர்பபைச் சொல்லிவிடுங்கள்.

நீதி:—தத்வராயகுருக்களே! நீர் என்ன சொல்லுகிறீர்?

தத்வ:—நீதிமார்க்க குருககளவாள்! யான் இதனை யோசிக்குங்கால் பகவந்மாயை எனவே தோன்றுகிறது! அடிமை அடிமைதான், ஆக்ஷேபமில்லை!

நீதி:—(சந்நியாசியை நோக்கி) ஸ்வாமிகளே! உமககு என்ன விளங்கு கிறதோ?

சந்நி:—எனக்கா! என்னையா கேட்கிறீர்! நீா தான் எல்லாவற்றையும் விசாரித்து விட்டீர். எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. ஆனல், அதோ அந்தச் சபாலங்கார குருக்கள் சொல்லியபடி அந்தணர் அடிமையாகும் விஷயத்தைக்குறித்துத்தான் எனக்கும்யோசனை.

நீதி:—சரிதான், யாவும் முடிந்தன. விருத்த பராஹ்மணரே! நம்பியா ரூரரே! இனி, தீர்பபு சொல்லபபடும்.

நம்பி:—அபபடியே செய்யுங்கள்.

கிழவர்:—செய்யுங்கள் குருக்கள்மார்களே! (எழுந்து நிற்குதல்.)

நீதி:—(தீர்ப்பு எழுதி யாவரையும்நோக்கி) இதுதான் பஞ்சாயத்தார் களின் தீர்ப்பு. கேளுங்கள்.

நம்பி:—(ஒருபுறம நின்று பஞ்சாயத்தாரைப் பார்த்து, தீர்ப்பின்மீது செவிசாய்த்து நிற்குதல்)

கிழவர்:—(தண்டுடன்றி, தலைகுனிந்து அசைந்து, சபையாரையும் நம்பி யாரூரரையும் பார்த்துக்கொண்டு, தள்ளாடியிருத்தல்)

தீர்ப்பு

திருவெண்ணெய்நல்லூர் பிச்சுகுருக்கள்

திருநாவலூரா

நம்பியாரூரர்மீது கொண்டுவந்த

வழக்கின் தீர்ப்பு.

"ஒரு வழக்கைச் சாதிக்கவேண்டுமானால் திரிவித நிரூபணங்கள் வேண்டும், அவைகள், 1 - ஆவது அனுபவம். 2 - ஆவது லிகிதம். 3 - ஆவது சாக்ஷி."

2. "இம்மூவகை நிரூபணங்களால் ஒருவழக்கைச்சாதிப்பதற்குச் சக்தியில்லாவிடில், அநுமபக்ஷம் இம்மூன்றினுள் ஏதாவது ஒன்று இரண்டைக் கொண்டாயினும் சாதிப்பது தான் நியாயம்."

3. "திருவெண்ணெய்நல்லூர் பிச்சு குருக்கள் திருநாவலூர் நம்பியாரூரர்மீது கொண்டுவந்த இந்த அடிமைவழக்கை உறக்குறைய அனுபவ லிகித சாக்ஷிகளாகிய மூன்றினையுங் கொண்டு சாதித்து விட்டார்." இது உத்தம பக்ஷம்.

4. (a) "இப்பெரியவரை அறியமாட்டேன் என்றுசாதித்த நம்பியாரூரர் புத்தூரில் மணப்பந்தலில் பித்தா என்று இப் பெரியவரின் பெயரையே யிட்டு, அழைத்ததனால் பெரியவரா கிய பிச்சுகுருக்கள் அனுபவ மூலமாய் வென்றார்."

(b) "அடிமை யோலையைக் காட்டி விகித மூலமாய் ஜெயித்தார்."

(c) "சாக்ஷிகளையுங் கொண்டு ரூபித்தார்."

ஆகையால்,

"புத்தூரில் மணப்பந்தலில் கிழித்தெறியப்பட்ட ஓலை அடிமையோலை யென்றே நிச்சயிக்கப்பட்டது."

5. "மேற்போந்த திரிவித நிரூபணங்களால்" 'அந்தணர் அடிமையாவது அடாதது' என்னும் வாக்கியமானது அடியோடு தள்ளப்பட்டது. நம்பியாரூரர் பிச்சகுருக்களுக்கு அடிமையென்பது தடையின்றிக் கொள்ளப்பட்டது."

6. "இனி. நம்பியாரூரர் தப்புவதற்கோ வழி யில்லை: பிச்சகுருக்களுக்குத் தோற்றுப்போயினர். ஆனபடியால், நம்பியாரூரர் பிச்சகுருக்களுக்கு அடிமைப்பட்டு வழித்தொண்டு செய்வதே கடன்."

திருவெண்ணெய் நல்லூர்
சாலிவாகன *சகாப்தம் ௧௧௬
ஆனிமீ ௨௪ உ

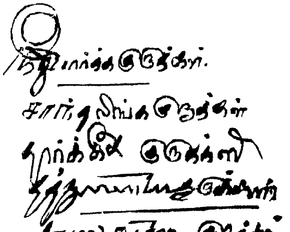

நம்பி:—சபையோர்களே! ஆதிசைவர்களே! அடிமை என்றால் மனுஷ்யனுக்கு மனுஷ்யனா அடிமையாவது!

விருத்தம்.

"கண்ணுதலாலயநோக்குங் கண்களேகண்கள்!
கறைக்கண்டன்கோயில்புகுங் கால்களேகால்கள்!

*காலம் உள்ளபடியே கிடைக்காவிடினும், இங்ஙனம் அமைத்தமை நாடகப்போக்கின் அவசரம் பற்றி.

பெண்ணொருபாகனைப்பணியுந் தலைகளே தலைகள் !
பிஞ்ஞகனைப்பூசிக்குங் கைகளே கைகள் !
பண்ணவன்றன் சீர்பாடும் நன்னாவே நன்னா !
பரன்சரிதையேகேட்கப் படுஞ்செவியேசெவிகள் !
அண்ணல்பொலங்கழல் நினைக்கும் நெஞ்சமேநெஞ்சம் !
அவனடிக்கீழ்அடிமைபுகும் அடிமையேஅடிமை ! "

அடிமைபட்டால், பார்வதீ நாதனுக்கேயாமேற்பவனுக்கன்றோ அடிமைப்பட் டிருக்கவேண்டும். மானிடனுக்கு அடிமையாவது மடமையன்றோ? நான்மறை நன்குணர்ந்த சிலர்காள்! விதிமுறை இதுவேயாயின், இதற்கு உடன்படாதிருத்தல் கூடுமோ? உடன்பட்டுத்தான் தீரவேண்டும் !

நாரதர்:—ஐயா, பிச்சுகுருக்களே! தொடுத்த வழக்கைச் சாதித்து விட்டீரே! இருந்தால் உம்மைப்போலன்றோ இருக்கவேண்டும்! கிழவர்களுள் வைரம்பெற்ற கிழவரையா நீர் !

கிழவர்:—(தலையசைத்து) இருக்கலாம்.

நீதி:—இந்தாரும், நீர் கொடுத்த அடிமையோலை (ஓலைகொடுத்தல்.)

கிழவர்:—(தள்ளாடிநடந்து பெறுதல்)

நீதி:—ஐயா, விருத்தரே! உம்மைக் கேட்பது ஒரு விஷய முளது.

கிழவர்:—என்ன கேட்கிறீரோ ஐயா! வழக்குத்தான் தீர்ந்து விட்டதே. இன்னுமென்ன ஐயா!

நீதி:—உமது பெயரை திருவெண்ணெய்நல்லூர் பித்தனென்று உமது அடிமைச்சீட்டில் தீட்டியிருந்ததே, உம்மூர் இவ்வூரானால், இவ்வூரில் நீர் எத்தனை காலமாக உள்ளவர்? உமது வீடு எங்கே? உமக்குப் புத்திரபாக்கியம் உண்டா?

கிழவர்:—(நகைத்து) என் ஊரா? என் ஊரையா கேட்கிறீர்? இந்தத் திருவெண்ணெய் நல்லூரே. இவ்வூரில் யான் தலைமுறை தலைமுறையாக வுள்ளவன். எனக்குப் புத்திரபாக்கியம் ஒன்றுதானா, சகல பாக்கியங்களும் உண்டு.

நாரதர்:—இருக்கட்டும், பெரியவரே! எதோ உம்முடைய வீட்டைக் காட்டும்? பார்ப்போம்.

கிழவர்:— காட்டுகிறேன், குருக்கள்மார்களே. நம்பியாரூரா, உனக்குத் தெரியாதா என்வீடு !

சங்கர சங்கர சம்பு-சிவ —,

“ என்றும் அழியுமிக் காயம் - இதை
எதுக்கு மெய்யென் றிருந்தீர் உலகீர்
ஒன்றும் அறியாத நீரோ - யமன்
ஓலைவந் தாற்சொல உத்தர முண்டோ.”

சங்கர சங்கர சம்பு.

ஐயா, சபையோர்களே! தர்க்கசாஸ்திரங்களையும், தத்வசாஸ்திரங்களையும், ஞானசாஸ்திரங்களையும் பொழுதுபோவது தெரியாமல் பேசிப்பேசி, வாய்வம்பு அளப்பதில் வல்லவராய் நிற்கிறீர்கள். உலக விஷயத்தில் ஒருவர்க்கொருவர் உன்னைப்பிடி என்னைப்பிடி என்கிறீர்கள். இவ்வூரிலேயே நெடுநாளாகக் குடியிருக்கும் என்னை அறியமாட்டேன் என்கிறீர்களே! குருக்கள்மார்களே, எழுந்து வாருங்கள்! வீட்டைக் காட்டுகிறேன். நம்பியாரூரா! புறப்படு. உனக்காகத்தானே அப்பா இவ்வளவு பாடு. (கிழவரும் நம்பியாரூரரும் (ஏகுதல்)

நீதி:—குருக்கள்மார்களே! வாருங்கள் நாமும் போவோம். அப்பெரியவர் வீட்டைப் பார்க்கலாம்.

(யாவரும் ஏகுதல்)

மூன்றாங்களம்.

இடம்: திருவருட்டுறை கோயில்
காலம்: மாலை.
பாத்திரம்: கிழவர்.

சூத்திரதாரா:—இப்பொழுது, கிழவர் நம்பியாரூரை யும் பஞ்சாயத்தார்களையும் தமது வீட்டைக் காட் டுவதாய அழைத்துச் சென்று, அவ்வூரிலுள்ள திருவருட்டுறை கோயிலுட் புகுந்து மறைந் தருள, நம்பியாரூர் திகைத்துத் தெளிந்து, பின் அன்பின் வயப்பட்டு நிற்குதல்

கிழவர்:—(திருவருட்டுறை கோயில்வாயிலையடைந்து) தம்பி, நம்பியா ரூரா! பார்த்தனையா! (சுட்டிக்காட்டி) இதுதான் என் வீடு பெரி யோர்களே! குருக்கள்மார்களே! யாவரும் பாருங்கள்! இதோ என் வீடு, பார்த்தீர்களா! (உட்புகுந்து மறைதல்)

நீதி:—நம்பிகளே! பெரியவர் எங்கே! பெரியவர் எங்கே!!

நம்பி:—வீட்டைக் காட்டுகிறேனென்று ஆலயத்தைக் காட்டினரே, என்ன ஆச்சரியம்! ஒவ்வொன்றும் ஆச்சரியமாக வல்லவோ இருக்கின்றது! உள்ளே சென்று கூப்பிடலாமா? (உட்புகுந்து) ஐயா, விருத்த பிராஹ்மணரே! வேதியரே! பிராஹ்மணோத்த மரே! என்னை அடிமைகொண்டவரே! ஆதிசைவரே! யாண் டுளீர்? என்ன, வீடென்று சொல்லிக் கோயிலுக்குட் புகுந் தீரே! (வெளியில்வந்து தனக்குள்) என்ன, சந்தேகத்திற்கு இட மாயிருக்கிறதே! ஹே ஜெகதீசா! நின் திருக்கூத்தோ! திரு விளையாடல் செய்கின்றாயோ!

பரமசிவன்:—(விடைமேல் எழுந்தருளி) ஆம், ஆலாலசுந்தரா! நீ முன்னே நமக்கு வழித்தொண்டனாயிருந்தாய். நம் ஆணையால் பூமியிலே பிறந்தாய். இப்போது சம்சார பந்தமானது உன்னைத் தொடாதபடி நாமே வலியவந்து தடுத்து ஆட்கொண்டோம்.

நம்பி:—(வானத்தை நோக்கி, உரத்தகுரலுடன்) ஹே சங்கரா! நின் திருக்கூத்தா இது! ஆ! மாயம் தெரியாமல் மதிமோசம் போனேனே! எம்பெருமானுக்கு என்மீது கருணை யிருந்தவா

றென்னே! என்னே!! ஹே ஜெகதீசா! சம்போ! சந்த்ர சேகரா! கங்காதரா! காளகண்டா! கைலாசபதீ! கருணாநிதே! நின்கருணையை என்னெனக்கூறுகேன்! என்னெனக்கூறுகேன்!!

'—நலந்தா னிலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே!
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே!
தேசனே! தேனா ரமுதே! சிவபுரனே!
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே!
நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப்
பேரா அதுநின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே!
ஆரா அமுதே! அளவிலாப் பெம்மானே—"

இந் நாயேன்பொருட்டு மானிடச்சட்டைதாங்கி வயோதிக வுருவமடைந்து, குடையேந்தித், தண்டூன்றித், தள்ளாடித் தள்ளாடி அடியேன் இருக்கும் குடிசைக்குட் புகுந்து ஆவணத்தைக் காட்டி அடியேனை வலிய ஆட்கொள்ளவந்த கருணையங்கடலே! நின்னை என்னெனக்கூறுகேன்!—என்ன பேறு பெற்றேன்! என்ன பேறு பெற்றேன்!! கருணையை வாரி யிறைகரும் வள்ளலே! நீர் கொண்ட திருவுருவத்தைத் தரிசித்தபொழுதும், நும்மிடத்தினின்றும் தோன்றிய அமிர்த வாசகத்தைக் கேட்ட பொழுதும் சம்சயப்பட்டேன். அது சரியாய் விட்டதே!

விருத்தம்.

"கூன்செய்த பிறையணியுந் தண்டலையார் கருணைசெய்து
கோடி கோடி
யான்செய்த வினையகற்றி நன்மைசெய்த வுபகாரம்
என்று முண்டோ?
ஊன்செய்த வுயிர்வளரத் தவந்தானம் நடந்தேற
உதவி யாக
வான்செய்த நன்றிக்கு வையகமென் செய்யுமதை
மறந்தி டாதே?"

கருணையையே திருவுருவாகக் கொண்ட காருண்யமூர்த்தீ! தேவரீர், அடியேனுக்குச் செய்த உபகாரத்திற்குப் பிரதியுபகாரம் என்னசெய்யப் போகிறேன்! வான்செய்த நன்றிக்கு வையகம் என் செய்யும்?

பரமசிவன்:—அப்பா, ஆலாலசுந்தரா! நீ என்னுடன் வலிந்து பேசினமையால் வன்றொண்டன் என்னும் திருநாமம் பெற்றாய். நமக்கு அன்பினோடு செய்யத்தக்க அர்ச்சனையாவது பாட்டேயாகும். ஆதலால், நம்மீது தமிழ்ப்பாக்களைப் பாடக்கடவாய்.

நம்பி:—ஆ! பரமசிவனுக்கு என்மீதிருந்த பரம காருண்யமே காருண்யம். நாய்க்குத் தவிசிட்டு வைத்ததுபோலன்றோ இருக்கிறது நான்பெற்ற பேறு!

விருத்தம்.

"பாங்குளநாம் தெரிதுமெனத் துணிந்துகோடிப்
பழமறைகள் தனித்தனியே பாடிப்பாடி
ஈங்குளதென் றாங்குளதென் றோடியோடி
இளைத்திளைத்துத் தொடர்ந்துதொடர்ந் தெட்டுந்தோறும்
வாங்குபர வெளிமுழுது நீண்டுநீண்டு
மறைந்துமறைந் தொளிக்கின்ற மணியே! எங்கும்
தேங்குபர மானந்தவெள்ளமே! சச்
சிதானந்த அருட்சிவமே! தேவ தேவே!"

மஹாதேவா! மஹாப்ரபு! அனந்த கோடிகோடி வேதங்களும் தொடர்ந்து தொடர்ந்து நின்னை எட்டமுடியாமல் இளைத்து நிற்கின்றனவே. அத்தகைய அருமையும் பெருமையும் பொருந்திய உமது திருவுருவம் என் கரங்களினால் எட்டப்பட்டு நின்றதே! ஆ! என்ன கருணை! என்னகருணை!! எனக்கும் உனக்கும் இருந்த பொருத்தம் என்னேயோ!

(காம்போதி)

பல்லவி.

"எனக்கு முனக்கு மிசைந்த பொருத்த மென்ன பொருத்தமோ!
இந்தப் பொருத்த முலகிற் பிறருக் கெய்தும் பொருத்தமோ!

சரணம்.

எண்ணுந் தோறு மெண்ணுந் தோறு மென்னு ளினிக்குதே
இறைவ நின்னைப் பாட நாவி லமுதஞ் சனிக்குதே
கண்ணுங் கருத்து நின்பா லன்றிப் பிறர்பாற் செல்லுமோ
கண்டே னுன்னை யினிமே லென்னை மாயை வெல்லுமோ!”

(எனக்கும்)

விருத்தம்

வேதிய னாகி யென்னை வழக்கினால் வெல்ல வந்த
ஊதிய மறியா தேனுக் குணர்வுதந் துய்யக்கொண்ட
கோதிலா அமுதே! இன்றுன் குணப்பெருங் கடலை நாயேன்
யாதினை யறிந்தென் சொல்லிப் பாடுகேன் ஆடு கேனே!

ஜெகதீசா! க்ருபாநிதே! பரஹ்மாதி தேவர்கள் யாவரும் தேவரீருக்குத் தொண்டர்களாயிருக்க, இந்நாயேன்பொருட்டு பராஹ்மணவடிவங்கொண்டு அடியேனை வழக்கினால் வெல்ல எழுந்தருளி வந்தமையை அறியாத சிறியேனுக்குப் பழைய அறிவைத்தந்து உலகவாழ்க்கையிலே மயங்காமல் உய்யும்படி செய்தருளிய கடவுளே! அடியேன் தேவரீருடைய அனந்த கல்யாணகுணங்களில் எதனையறிவேன், என் சொல்லிப் பாடுகேன், பணித்தருள்வீராக.

பரமசிவன்:—அப்பா, ஆலாலசுந்தரா! நீ முன்னே என்னைப் ‘பித்தா’ என்று அழைத்தபடியே அதனை முதலடியாக வைத்துப் பாடக் கடவாய்.

நம்பி:—(கண்களைமூடிச் சும்மாவிருந்து)

(பண்-இந்தளம்.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பித்தா! பிறைசூடீ! பெருமானே! யருளாளா
எத்தான்மற வாதேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னை
வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறையுள்
அத்தா! வுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே!

* * * * *

காரூர்புன லெய்திக்கரை கல்லித்திரைக் கையாற்
பாரூர்புக ழெய்தித்திகழ் பன்மாமணி யுந்திச்
சீரூர்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறையுள்
ஆரூரனெம் பெருமாற்கா ளல்லேனென லாமே!

திருச்சிற்றம்பலம்.

பரமசிவன்:— ஆலாலசுந்தரா! வன்றொண்டா! நீ இன்னும் நம்முடைய புகழைக் குறித்துப் பலவகையாகப் பாடக்கடவாய்.

நம்பி:—(கண்களைமூடிக் கைகூப்பி நிற்குதல்.)

நீதி:—சாந்தலிங்க குருக்களே! ஸ்வாமிகளே! குருக்கள்மார்களே! என்ன ஆச்சரியம் நேர்ந்தது பார்த்தீர்களா! மின்னலைப்போல மறைந்தனரே!

(யாவரும் திகைத்துத்தெளிந்து நம்பியாரூரரைச் சாஷ்டாங்கமாகச் சேவித்து நிற்குதல்.)

நீதி:—(நம்பியாரூரரை நோக்கிக் கைகூப்பி) ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளே! தேவரீரது அருமையும் பெருமையும் தெரியாமல் சடையனார் புத்திரர் சாதாரணமனிதர் எனவே மதித்திருந்தோமே. இசைஞானியார் பெற்றெடுத்த செல்வமே! கருவிலே திருவுடைய கண்மணியே! பரமாசாரியமூர்த்திகளே! ஆதிசைவ குல தீபமே! அடியேங்களை ஆளவந்த தெய்வமே! தேவரீரது திருவருளால் என்ன பாக்கியத்தைப் பெற்றோம்! என்ன பாக்கியத்தைப்பெற்றோம்!! இதுகாறும் அந்தக்கருணைரூபம் எங்கள் அருகில் நெருங்கியிருந்தும் தாமரையைச் சூழ்ந்துகிடக்கும் தவளைகளானோமே! எங்கள்குலதெய்வமே! சிவபிரான் தேவரீரை ஆட்கொண்டனர். தேவரீர் எங்களை, ஆட்கொள்ளுங்கள் ஸ்வாமி! (யாவரும் நம்பியாரூரரைப் பணிதல்.)

நம்பி:—(திருக்கோயிலைப்பணிந்து எழுந்து குருக்கள்மார்களை நோக்கி) வேதவேத்யர்களே! முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டும் முன்னோர்களே! நாம் நம் திருநாவலூர்ப்பிரானை வணங்கித் துதிப்போம், வாருங்கள்!

யாவரும்:—அப்படியே வருகிறோம், ஸ்வாமிகளே!

நம்பி:—நமః-பார்வதீ பதயே. } (மும்முறை)
யாவரும்:—ஹர ஹர மஹா தேவ. }

நம்பி:—(கரதாளத்தோடு யாவருடனும் திருநாவலூருக்கு ஏகுதல்.)

தேவ தேவ தேவ மஹா

முற்றிற்று.

பின்னுரை.

சூத்திரதாரர்:—நடந்த கதையின் தொடர்ச்சி:—பரமசிவனால் வலிய வந்து ஆவணங்காட்டி வாதாடி வழக்குரைத்து ஆட்கொள்ளப்பட்ட ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலிருந்து திருநாவலூர், முதலிய திவ்வியக்ஷேத்திரங்களுக்குச்சென்று, தேவாரப் பதிகங்களைப்பாடி அதிக அற்புதங்களைச் செய்தனர். முடிவில், திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திவ்விய க்ஷேத்திரத்திற்கு எழுந்தருளி அங்கிருக்க, பரஹ்மாதி தேவர்களால் உபசரிக்கப்பெற்று வெள்ளையானையின்மீது ஆரோகணித்து ஸ்ரீ கைலாசத்திற்கு எழுந்தருளி, பரமசிவனுடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து, முன்னிருந்தபடியே, ஆலாலசுந்தரராகித் திருத்தொண்டு செய்து கொண்டிருப்பவராயினர். கல்யாணப்பெண்ணாகிய புத்தூர் சடங்கவி சிவாசாரியருடைய புத்திரியார், தமக்கென நாயகனாக நியமித்து வைத்திருந்த ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளையே சதா தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்து சிவபதம் அடைந்தனர். எடுத்துக்கொண்ட கதைக்கு, முன்னும்பின்னும் உள்ள தொடர்ச்சிகள் சுருக்கமாகக்கூறி முடிக்கப்பெற்றன.

வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாம்அர னாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குறிப்பு

பல இளைஞர்கள் தமிழை நன்னடைக்கதைகளின் மூலமாய்ப் பொழுதுபோக்குக் கருதிக் கற்கின்றனர் என்பது மிக அரிய [illegible] தமிழறிஞர்களின் கருத்து. ஆதலால், அக்கதைகள் படிப்பு, இளைஞர்களின் மனக்கலைச் சார்ந்து அவர்களுக்கு ஒழுக்கத்தையும், உற்சாகத்தையும் கொடுப்பதுடன் பாஷை ஞானத்தையும் விருத்திசெய்யக் கூடியதா யிருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் பல இளைஞர்களுக்கு உதவுவது, எளிய நடையில் இனியசொற்களால் அமைந்த நடை ததும்பும் சிறுகதைகளேயாம். இதை அனுசரித்தே "ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி" என்னும் நூல் வெளியிடப்பட்டது. இதற்கான ஆதரவை அறிஞர் விரைவில் [illegible].

அச்சிலும் அச்சிலிருப்பது — [illegible]
என்னும் "புனிதவதி" (நாடகம்.)

புஸ்தகம் கிடைக்குமிடம்.—

உமேசா பிரஸ் (உமேசா ப்ரெஸ்,)
[illegible], மதுரை, S.I.

தமிழ்நாடு புஸ்தகசாலை,
111, [illegible] வீதி, [illegible].
ஸ்ரீ புஸ்தகசாலை,
7, மதுரைசாலை, [illegible], மதுரை, S.I.

தமிழ்க் கல்விமான் சங்கம்,
72, [illegible] வீதி,
[illegible], மதுரை, S.I.